

Preek 4 Ps.32

- **Inleiding preek**

Er zijn mensen - misschien ken jij ze wel, of misschien ben jij zelf wel een van hen - van wie bekend is dat ze het heel erg moeilijk kunnen hebben met hun zonden.

Sommigen zelfs zo erg dat ze er nog nooit met iemand over hebben durven praten.

Dat kan gaan om een bepaalde - voor hun gevoel hele erge - zonde, die ze een keer, of een paar keren, in hun leven gedaan hebben.

Maar de gedachte daaraan komt telkens weer bij hen boven, en de vraag: 'zou God mij die zonde van toen en toen wel willen vergeven?' kunnen ze maar niet kwijtraken.

Ik herinner me een man in een vorige gemeente die ernstig ziek werd en me vertelde over zijn tijd in voormalig Indie.

Dat ook hij wel es mensen onnodig had doodgeschoten. Dat had hem zijn hele leven dwars gezeten

Hierbij kan het trouwens net zo goed gaan om zonden, waar mensen niet een enkele keer, maar heel regelmatig mee geconfronteerd worden: boezemzonden, zeg maar: 'verslavingszonden'.

Mensen die daar mee te kampen hebben - en wie van ons heeft dat eigenlijk niet? - kunnen maar niet van zich afzetten, dat ze alwéér die ene zonde hebben gedaan, waarvan ze zich de vorige keer nog zo stellig hadden voorgenomen om het niet weer te doen, en waarvoor ze ook weet-ik-al-niet-hoe-vaak om hebben gebeden.

Met als gevolg dat ze maar blijven piekeren... en voordurend lopen te twijfelen: 'wil God mijn zonden eigenlijk nog wel vergeven... ik doe het toch min of meer opzettelijk en... als het me dan toch telkens weer overkomt, ben ik dan eigenlijk nog wel een echte gelovige?'

De mensen, waar ik het tot nu toe over heb gehad, hebben hun zonden aan God voorgelegd.

Zij zitten over **de vergeving** in.

Maar er zijn genoeg mensen die dat eerste niet doen - die **hun zonden** niet aan God voorleggen.

Sommigen van hen wekken - in ieder geval op het eerste gezicht - de indruk gewoon niet al te veel over hun zonden na te denken, laat staan daarover te gaan piekeren.

We leven in een cultuur van '*elkaar respecteren*', '*ieder zijn mening*' en '*alles moet kunnen*'.

Dan moet je geen roet in het eten gooien.

Vandaag de dag krijgt ook een christelijke variant hierop steeds meer voet aan wal.

'Zonde??? Da's toch allemaal vergeven' – luidt dan de redenering – 'daar wil en hoef ik het niet meer over hebben'. 'God is liefde'.

Anderen willen het er best over hebben (sommigen maar al te graag) maar blijkt het al gauw een kwestie van gewoontevorming te zijn en het uitspreken van cliché's.

Natuurlijk bidden ze regelmatig: 'vergeef ons onze zonden die ons weer aankleefden' of iets wat daarop lijkt, (Dat hoort immers zo).

Ze zingen ook uit volle borst mee '*ik ben met schuld bedekt en misvormd door duizend zonden*' maar als je ze op de man af vraagt: '1000? oke, noem er dan es 25, dan kunnen ze dat nauwelijks concreet maken. Zij kunnen dat niet.

En dan zijn er ook nog mensen, die wel kunnen, maar die **niet willen**.

Die - als ze diep in hun hart kijken - van zichzelf wel weten dat ze verkeerd bezig zijn, maar dat niet willen toegeven.

Die hun eigen zonden via allerlei slimme redeneringen naar de achtergrond weten te verdringen.

'Laat die mensen eerst maar eens naar zichzelf kijken, t'zijn zelf ook niet van die beste' zo redeneren ze bijvoorbeeld.

Of: 'Ja, da's mijn karakter nu eenmaal'.

Sommigen hebben onbewust iets over zich hebben van: 'de soep zal op de jongste dag wel niet zo heet gegeten worden als t'ie in de Bijbel opgediend wordt'.

Met alle gevolgen van dien.

Je zou met de Dordtse Leerregels kunnen zeggen: *‘Sommige mensen oefenen zich (daardoor) een tijdlang niet meer in het geloof; ze brengen grote schade toe aan hun geweten en ervaren soms voor een tijd de genade niet meer’.*

(Om over erger nog maar te zwijgen).

En nu is het mooie van psalm 32 dat t'ie tegen al die mensen die net de revue zijn gepasseerd , wel wat te zeggen heeft.

David heeft, zoals die in vers 6 zelf zegt, voor alle *‘getrouwen van God’* wel een boodschap, als het gaat om 'zonde' en 'vergeving'

En die boodschap luidt:

Dia

BELEDEN ZONDEN ZIJN VERGEVEN ZONDEN.

Twee punten springen eruit:

Dia

1. Enghartigheid van de mensen als het op het belijden van zonden aankomt;
2. Ruimhartigheid van God als het op het vergeven van zonden aankomt.

- **Bijbellezing: Psalm 32**

- **Preek**

1.

David bevond zich in een uitgelaten stemming toen hij zich neerzette om deze 32e psalm te dichten.

Dat kun je zo tussen de regels wel horen.

Hij noemt in vers 7 God iemand bij wie hij *‘veilig is en hem behoedt in de nood’* en hij heeft het over dat hij omringd wordt door *‘gejuich van bevrijding’.*

Dia

David kon het wel uitschreeuwen, zo gelukkig was hij: hij voelde zich innerlijk rustig, zat zozegegd lekker in zijn vel en kon alle mensen weer recht in de ogen kijken.

Weer recht in de ogen kijken - ja, want dat had hij namelijk lange tijd niet gekund.

Wat was t'ie er de laatste maanden beroerd aan toe geweest.

Wat had t'ie zich ook vaak schijnheilig gevoeld als t'ie samen met zijn broers en zussen naar het huis van God was gegaan om er tot God te bidden, liederen te zingen en om er naar Zijn woorden te luisteren.

Hoezo dan???

Wat was er dan gebeurd???

David had iets heel ergs gedaan.

Wat dat precies geweest is weten we niet.

Hij spreekt in deze psalm heel algemeen van 'zonde', en dat kan van alles zijn.

Want... er is nogal wat zonde geweest in het leven van dit kind van God!

Hij heeft daar zelf nooit een geheim van gemaakt.

Sla de psalmen die hij ons nagelaten heeft er maar op na te.

Dan leren we misschien tegelijk onszelf kennen.

In Psalm 25 heeft David het bijvoorbeeld over zonden die hij gedaan heeft toen hij nog in de puberteit zat: *'Denk niet aan de zonden uit mijn jeugd'* (vs.7).

Dia

Nou, wie van ons kan zich daar niets bij voorstellen: puberaal gedrag tegenover je ouders, zonden uit je verkeringsstijd, dingen die niet door de beugel konden in je levensstijl toen, jezelf in het middelpunt zetten in plaats van God... wie weet er niet van mee te praten?

In psalm 51 gaat David nog verder terug in zijn leven en komt t'ie zelfs met zijn zondigheid als baby op de proppen.

Daar kunnen wij niet bij, maar daarom kan het wel waar zijn.

Praat maar eens met een psychiater dan kom je er achter dat er zich haast meer in je onderbewustzijn afspeelt dan dat je bewust doet en presteert.

Je ziet het niet maar het is er wel.

Denk maar eens aan een druppel bloed.

Dia

Met onze ogen valt er niets verkeerd aan te zien.

Dia

maar bekijk je diezelfde druppel bloed vervolgens door een microscoop, dan zie je het ineens wel: 'vol ziekte-veroorzakende bacterien'.

Zo moeten wij ons ook voorstellen wat David hier zegt: *'Ik was al schuldig toen ik werd geboren, al zondig toen mijn moeder mij ontving'* (vs.5).

Dia

Wij met onze ogen zien het misschien niet aan zo'n onschuldige baby, maar God met zijn microsopische blik waarbij Hij genen, DNA, karaktereigenschappen, celdelingen, onderbewustzijn als in één oogopslag haarscherp kan waarnemen, wel.

En dat geldt natuurlijk het hele leven.

Zo kan David in Psalm 38 tot de uitspraak komen:

Dia

'Mijn schuld steekt hoog boven mij uit, als een zware last, te zwaar om te dragen' (vs.4).

David was er zich dus heel goed bewust van dat t'ie heel wat verkeerde dingen in zijn leven had gedaan.

Hij zag zich als mens voor God staan *'misvormd door duizend zonden'*.

En op een van die zonden doelt t'ie hier in psalm 32.

Zoals gezegd - wat het precies is geweest weten we niet; daar laat t'ie zich niet verder over uit.

Alhoewel... een klein tipje van de sluier krijgen we door hem wel opgelicht.

Het moet in ieder geval iets heel ergs zijn geweest: David heeft zwaar tegen God gezondigd.

Voor zijn verkeerde daad gebruikt hij in zijn taal hier 3 woorden (vs.1-2):

Dia

Allereerst **Ontrouw** (Pesja): dat is in de bijbel een heel sterk woord om iets wat verkeerd is mee aan te duiden..

D'r zit iets in van: tegen God in opstand komen, rebellie plegen.

Naast het algemene woord zonde (Chattaa) wat betekent **'in gebreke**

blijven, mislukken' gebruikt David ook nog het woord '**schuld**' (awoon). Daaruit mag je zo goed als zeker konkluderen dat David **willens en wetens** heeft gezondigd. Als dat woord in de bijbel wordt gebruikt is er namelijk in 9 van de 10 gevallen opzet in het spel.

Dus David heeft heel erg en bewust tegen de Here gezondigd.

Toch - en dat zal ons misschien op het eerste gehoor wat raar in de oren klinken - dat was nog eens niet het allerergste.

Het ergste was dat David er niet aan wilde dat t'ie gezondigd had.

Hij wilde geen schuld belijden.

Hij 'zweeg' erover zegt vers 3.

Terwijl die drommels goed wist dat t'ie op de verkeerde weg zat, deed t'ie alsof er niets aan de hand was: hij bad nog even rustig als altijd voor en na het eten, hij ging iedere sabbat trouw naar de tempel en had door de week ook nog hele vrome gesprekken op de Torahkring over de vrouw in het ambt en de Torah in gewoon hebreuws .

Maar... t' was niet echt.

David leefde als het ware een dubbelleven.

Uiterlijk zag niemand wat aan hem maar in zijn binnenste wist David heel goed dat t'ie verkeerd zat en dat hij gezondigd had.

Dia

Er was '*bedrog in zijn geest*' noemt vers 2 die houding van David.

Zoals wij dat ook wel kennen.

Is er ook bij ons vaak niet een verschil tussen wat we zeggen en wat we denken, tussen de theorie en de praktijk?

Lijken we in sommige opzichten eigenlijk allemaal niet een beetje op wat Jezus noemde een 'gepleisterd graf': mooi aan de buitenkant, maar als men binnenin kon kijken...

En - terwijl we vaak bij anderen dan feilloos weten aan te wijzen wat verkeerd is - lijkt het wel of - als het onszelf betreft - er bij ons iets geblokkeerd wordt.

Toen aan Adam gevraagd werd: 'Heb jij van de boom gegeten, waarvan Ik je verboden had om te eten'? toen was zijn antwoord niet: 'ja Here dat heb ik gedaan', maar om zijn eigen zonde te maskeren zei hij: 'De vrouw, die U aan mij gegeven hebt, die heeft mij van de boom gegeven en toen

heb ik maar gegeten’.

En vanaf dat moment zit die moeite om openlijk voor onze zonden uit te komen ons als het ware in het bloed.

Al vanaf kindsbeen aan.

Denk maar eens aan de reactie van kinderen, die door hun moeder aangesproken worden op een stuk speelgoed dat ze stukgemaakt hebben. In negen van de tien gevallen zal de reactie zijn: ‘dat heb ik niet gedaan dat heeft hij gedaan’.

Er is niemand die gemakkelijk van zichzelf toegeeft dat t’ie iets verkeerd heeft gedaan, die belijdt dat t’ie gezondigd heeft.

Dan maar *‘bedrog in onze geest’*.

Zoals bij David.

Hoewel het hem bepaald niet lekker zat dat t’ie gezondigd had kon hij er maar niet toe komen om voor God schuld te belijden.

Hij ‘zweeg’ erover.

Met alle gevaren voor zijn geloofsleven die dat met zich mee bracht.

Later zou zijn zoon Salomo daar een van zijn spreuken aan wijden:

Dia

‘Wie zijn fouten verbergt zal geen voorspoed kennen, wie ze toegeeft en vermijdt krijgt vergeving’.

Wie weet: misschien had hij toen wel zijn vader op het oog.

Want die zou als geen ander ervaren hoe zijn leven - nadat hij geweigerd had om voor zijn zonden uit te komen - bepaald niet meer voorspoedig verliep.

De Here liet het er in zijn geval namelijk niet bij laten zitten.

‘Dag en nacht drukte Zijn hand zwaar op David’ lezen we in vers 4.

En als het in de bijbel gaat over de hand van de Here die op iemand drukt, dan heeft dat altijd een negatieve klank.

Denk maar eens aan de geschiedenis van de ark toen die een tijdlang in het land van de Filistijnen was gestationeerd.

Voor straf - zo staat er dan – *‘drukte de hand van de Here zwaar op hen’* en wat dat betekende volgt er direkt na: ‘God verbijsterde hen en sloeg hen met builen’.

De hand van God kan iemand ongenadig treffen.

En dat gold ook in het geval van David.

Wat het voor hem voor gevolgen had kunnen we lezen in de omliggende verzen: 'zolang David bleef zwijgen, *teerden zijn botten en leed hij kreunend de hele dag*' (3) en '*smolt zijn kracht weg als in een zomerse hitte*' (4).

Dia

David werd ziek!

Omdat hij zijn zonde tegenover God niet beleed strafte Deze hem met een ernstige ziekte.

Of dat een lichamelijke ziekte was of zwaar psychisch lijden valt hier niet uit op te maken.

Tussen twee haakjes: dat is geen algemene regel.

Je moet nu niet gaat denken: waar ziekte is, is zonde.

Het gaat God hier heel duidelijk om David.

Via hem wil God de mensen laten weten dat er zonder schuldbelijdenis geen vergeving mogelijk is.

Dat het daar om gaat blijkt ook wel uit het vervolg van het verhaal.

Want door schade en schande wijs geworden geeft David uiteindelijk toe.

Ook hier weer 3 woorden

Vers 5:

Dia

'Toen **beleed** ik u mijn zonde, ik **dekte** mijn schuld **niet toe**, ik zei: 'Ik **beken** de HEER mijn ontrouw'.

Dat was nou precies wat God van David wilde horen.

Daarom was het Hem allemaal begonnen geweest.

God had David als het ware op de knieën gedwongen omdat Hij wilde dat David zijn schuld tegenover Hem beleed.

Want alleen beleden zonden zijn vergeven zonden.

Sombere boodschap? Deprimerend?

Welnee, want tegenover de enghartigheid van mensen staat de enorme ruimhartigheid van God als het op het vergeven van zonden aankomt en het schenken van ruimte om nieuw te leven.

Wat blijkt namelijk?

David is nog niet uitgesproken of God heeft hem zijn zonde ook al vergeven.

En korte tijd later is t'ie ook van zijn ziekte genezen.

Dat wat David zich in vers 5a had voorgenomen: 'ik ga de Here mijn zonde belijden' wordt **direkt** gevolgd door zijn blijde uitroep:

Dia

'En U vergaf mij mijn zonde, mijn schuld.'

Daar zat niks tussen!

'Davids stem' - merkt Augustinus bij dit vers op – 'had nog niet geklonken of de wond in zijn hart was ook al genezen'.

En dat is wel iets om even langer bij stil te staan.

Want wat wij misschien verwacht zouden hebben gebeurt niet: er klinken van Gods kant niet eerst allerlei verwijten.

Zo van 'zie je wel, Ik had het je toch gezegd... had het nu maar gelijk gedaan' of: 'ga jij nu eerst maar eens...'.

Nee, zodra David zijn zonde voor God had beleden, heeft Deze hem ze ook al vergeven.

God vergaf David die hele zware opzettelijke zonde in een keer zonder het minste verwijt en zonder ook maar de geringste tegenprestatie te verlangen.

Voor 'zonde' gebruikt David 3 woorden zei ik zopas.

Als het gaat om vergeving zet God daar in de verzen 1 en 2 drie minstens zo sterke woorden tegenover.

Dia

Naast het woord 'loh jahsob' - '*niet toerekenen*', gebruikt hij het woord 'nassa' wat zoiets betekent als '*met kracht wegwerpen*'.

'Vergeven' betekent dan zoiets als dat God onze schulden met kracht wegwerpt.

Tennisbal weggoaien

Zover dat ze niet meer te zien zijn: '*zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons*'.

Dat zit ook in dat derde woord dat God gebruikt '*bedekken*' (Kasah).

David zijn zonden worden door God 'bedekt'..

Je moet je dat zo voorstellen:

Bak dicht doen.

God neemt de zonden van David allemaal samen, smijt ze in een diepe

put en doet er een deksel op zodat Hij ze niet meer kan zien: Davids zonden zijn 'bedekt'.

Wie gezondigd heeft, hoeft niet te blijven piekeren en tobben over de vraag of God hem die zonde van toen en toen nog altijd aanrekent. Beleden zonden zijn vergeven zonden, daar komt God nooit weer op terug.

Daarmee zet God ons geweldig in de ruimte.

Daar doelt David in vers 6 ook op als hij de wens uitspreekt: *'Laten uw getrouwen dus tot u bidden als zij in zichzelf een zonde vinden'*.

God doet niets liever dan ons een nieuw begin te gunnen.

Ieder moment van ons leven en elk uur van de dag is Hij bereid om onze zonden te vergeven.

Straks als wij de kerk uitgaan, vanavond als je alleen op je slaapkamer zit, of morgen als je door de stad loopt.

Beleden zonden worden door de Here ten allen tijde en maar al te graag graag veranderd in vergeven zonden.

Niet zomaar.

God doet dat vanwege zijn Zoon!

Omdat Hij **toen** op Golgotha voor onze zonden zo zwaar heeft moeten boeten wil God ze ons **nu** zo royaal en ten allen tijde vergeven.

Omdat Hij het beste voor je wil.

Omdat Hij je de ruimte van de vergeving en de verzoening gunt.

Omdat Hij je in je nieuwe leven een stevige en zekere basis wil geven

Omdat Hij een relatie met je wil.

Je hoort dat ook aan het eind van deze psalm.

Ook daar gebruikt de Heer weer drie woorden om die ruimte die Hij je gunt duidelijk te laten door komen.

Dia

Ik geef inzicht.

Ik wijs de weg die je moet gaan.

Ik geef raad.

God die wil je in de ruimte van de vergeving zetten om jou een stevige basis te geven op de nieuwe levensweg die Hij voor jou op het oog heeft. Hij wil jouw leven vernieuwen.

Met allerlei deugden verrijken: goedheid,, mildheid, gastvrijheid, vreugde, geduld...

Hij wil je de weg wijzen die je gaan moet en tot zegen laten zijn in je omgeving.

Levens van mensen veranderen.

Dia

De stevige basis van vergeving geeft je alle ruimte om dat nieuwe leven te leiden.

Om je te laten vullen door de Geest van Christus en als nieuw-wordend mens zijn weg te bewandelen.

Tot eer van God.